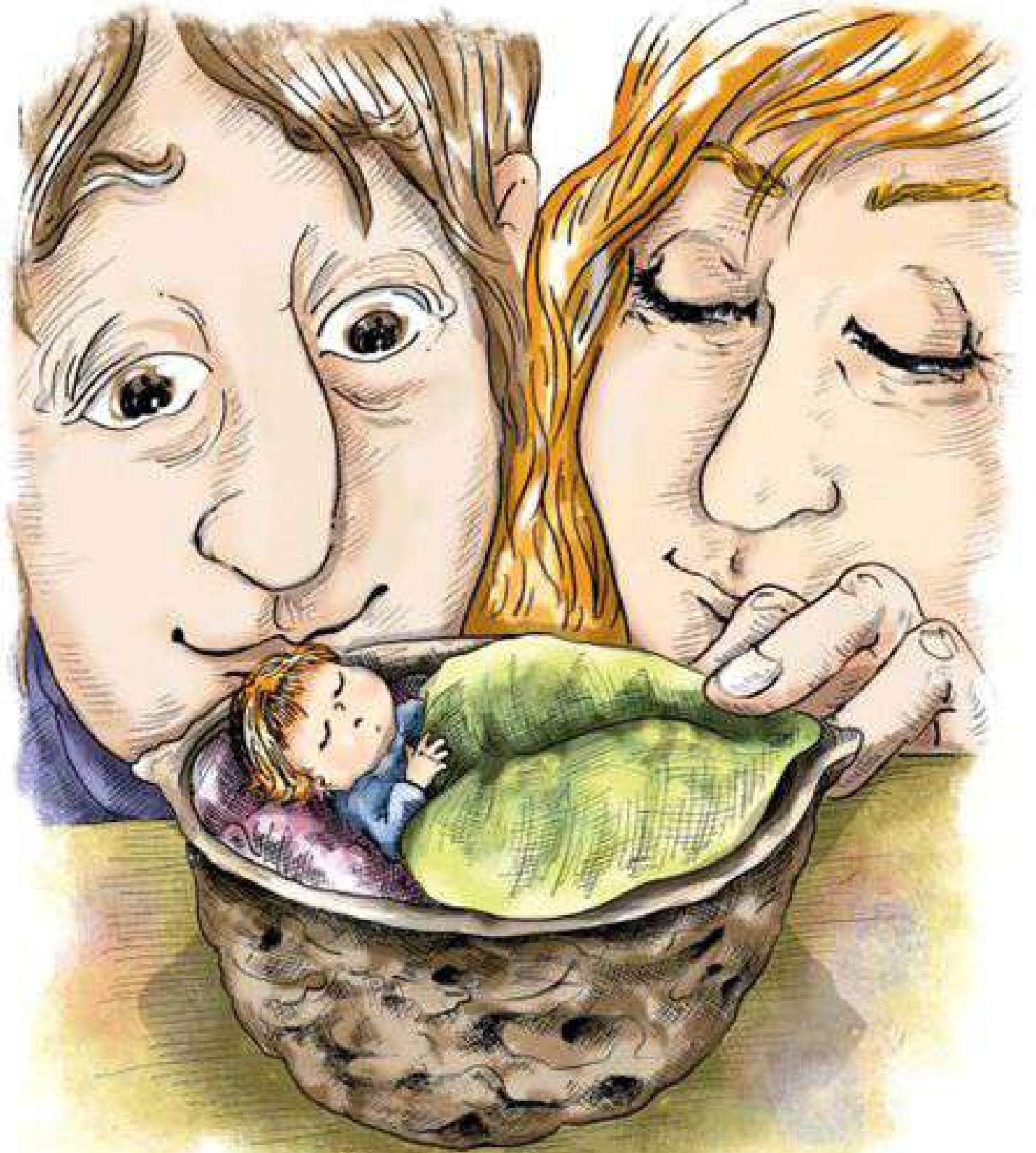

Parmak Kız

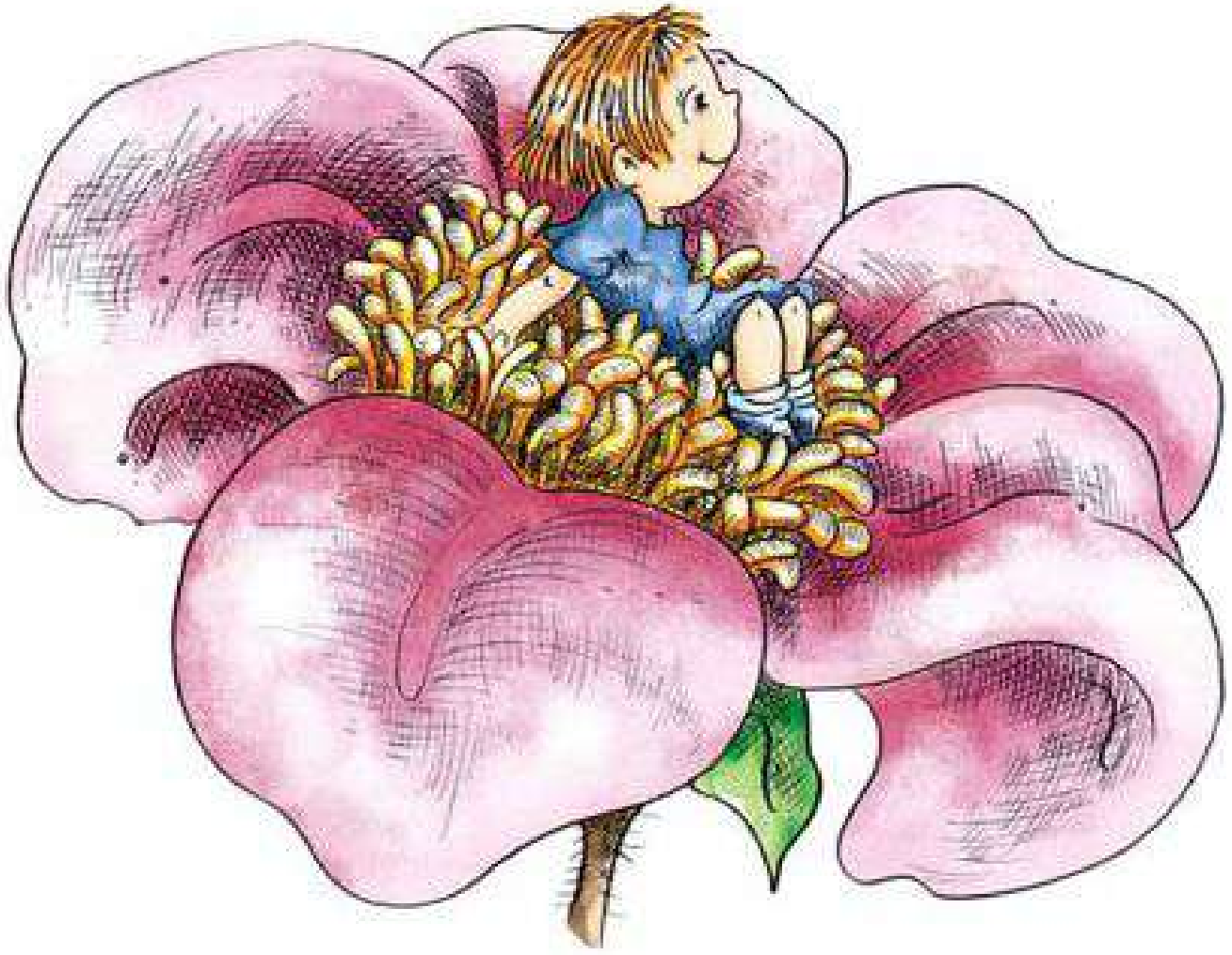
vel zaman içinde, küçük bir kulübede yaşayan yoksul bir karı koca varmış. Bu ailenin yoksul olmalarından bir şikayetleri yokmuş. Ama onları üzen tek şey sevgiyle büyütecekleri bir çocuklarının olmamasıymış.

Artık ne pahasına olursa olsun bir çocuk sahibi olmaya karar vermişler. Bunun için yakınlarda yaşayan ihtiyar büyücüye gitmişler. Büyücü onlara sihirli bir çiçek tohumu vererek bir saksıya ekmelerini ve büyümesini beklemelerini istemiş. Merak içerisinde eve koşup tohumu bir saksıya ekmişler ve heyecanla çiçeğin büyümesini beklemişler.

Bir süre sonra çiçeğin ilk yaprakları toprağın üzerinde belirmiş. Karı koca bu çiçekle nasıl çocuk sahibi olacaklarını merakla bekliyorlarmış. Gün geçtikçe çiçek büyümüş ve üzerinde bir tomurcuk oluşmuş. Meraklı gözlerle onu izleyen karı kocanın, tomurcuğun açmasıyla şaşkınlıktan ağızları bir karış açık kalmış. Tomurcuğun ortasında minicik bir kız oturuyormuş.

Şaşkınlıkları geçtikten sonra bu parmak büyüklüğündeki kıza almışlar, bir kıza bir kendilerine bakmışlar. Şaşkınlıkları geçince kadın kocasına:

- Bu çocuğun boyu biraz küçük değil mi? Diye sormuş.
Kocası:

- Haklısın, biraz ufak tefek ama olsun bunca yıl sonra bir çocuğumuz oldu, baksana ne kadar sevimli. Onun adını Parmak Kız koyalım, demiş.

Parmak Kız'a, gece uyuyabilmesi için ceviz kabuğundan bir yatak hazırlamışlar. Üzerinde yorgan olarak çiçekten bir yaprak kopartıp sermişler. Parmak Kızı yatağına yatıp uyumasını izlemişler. Uyuduktan sonra yavaşça odadan çıkıp kapıyı kapatmışlar.

Parmak Kız uyuduktan sonra açık duran pencereden bir çift meraklı göz içeriye bakmaya başlamış. Bu gözler, dere kenarında "vırrak vırrak, diye öten çirkin mi çirkin kurbağaya aitmiş. Kurbağa odanın içerisindeki minik ceviz kabuğunda yatan Parmak Kızı görünce kendi kendine:

- Şu yatan küçük kıza da bak hele, tam da oğluma eş olacak bir kız. Onu buradan kaçırayımda oğlumla evlendireyim, demiş.

Kurbağa, Parmak Kızın yattığı ceviz kabuğundan yatağı sırtladığı gibi odadan çıkarıp göle götürmüş. Kızı suyun üzerinde yüzmekte olan bir yaprağa bırakmış.

Sabah olduğunda, Parmak Kız gözlerini aralamış, çevresine bakınmaya başlamış. Yattığı odada olmadığını fark etmiş. Annemle babam neredeler diye ağlamaya başlamış. Ağladığı sırada yanbaşında duran ve kendisine sırttan kurbağa dikkatini çekmiş. Bu kurbağa, kendisini kaçıran kurbağanın oğluymuş. Genç kurbağa, Parmak Kız'a:

- Artık benim elimdesin, seninle evleneceğim. Sakın benden kaçabileceğini düşünme, seni hiçbir yere bırakmayacağım, demiş.

Parmak Kız, gülerek uzaklaşan kurbağanın ardından bakarak:

- Ne olursun beni bırak, annemle babam beni çok merak etmiştir. Onların yanına dönmeliyim, diye bağırmış.

Ancak kurbağa onu duymamış bile. Olanları uzaktan gören ve Parmak Kız'ın haline acıyan kırmızı balık, Parmak Kız'a yardımcı olmaya karar vermiş. Kırmızı balık, hemen Parmak Kız'ın yanına yüzerek üzerinde bulunduğu yaprağın bir ucundan tuttuğu gibi çekmeye başlamış. Parmak Kız,

kendisini kurbağadan kurtardığı için kırmızı balığa teşekkür etmiş. Bu sırada Parmak Kız kendisini mayıs böceğinin kolları arasında gökyüzüne yükselirken bulmuş. Mayıs böceği, Parmak Kız'ı oğaçların üzerinden uçurup ormanın içerisindeki bir çiçeğin üzerine bırakmış. Parmak Kız'a:

- Burada güvendesin, kimse seni burada rahatsız edemez, demiş ve uçarak oradan uzaklaşmış.

Parmak Kız, artık ormanda çiçeklerin, böceklerin ve orman hayvanlarının arasında yaşamaya başlamış. Ormandaki bütün canlılar, Parmak Kız'a yardımcı oluyorlarmış.

Günler bu şekilde geçmiş, yaz bitmiş, kışın soğuğu kendini iyiden iyiye hissettirmeye başlamış. Derken, kar yağmaya başlamış. Parmak Kız, ormanda bir yandan yürüyor bir yandan da ısınabileceği bir yer arıyormuş. Ağaçların arasından yürürken bir ses işitmiş.

- Küçük kız, nereye gidiyorsun?

Bu ses, sevimli fareye aitmiş. Parmak Kız kendisine gülümseyen fareciğin yanına gelip selâm vermiş, kendisini tanıtmış ve fareciğe başından geçenleri anlatmış. Parmak Kız'ın haline acıyan farecik:

- Başından geçenlere çok üzüldüm istersen bundan sonra benimle birlikte yaşayabilirsin. Ev işlerinde de bana yardımcı olursun, demiş.

Parmak Kız, fareciğin bu önerisini sevinç içerisinde kabul etmiş. Kışı fareciğin yanında geçireceği için seviniyormuş.

Parmak Kız, günlerini fareciğin yanında geçirmeye başlamış. Bir gün farecik eve gelmiş ve Parmak Kız'a akşam yemeğine konukları olduğunu söylemiş. Konukları ise bay köstebekmiş. Bay köstebek, yerin altında yaşar bu yüzden gözleri de pek iyi görmezmiş.

Akşam olunca, bay köstebek çıkagelmiş. Birlikte yemek yemişler. Bay köstebek, Parmak Kız'dan hoşlanmış. Onu yuvasına götürmeye karar vermiş. Parmak Kız'a:

- Benimle gelip yuvamı görmek ister misin? Diye sormuş. Bay köstebegin yerin altında nasıl yaşadığını merak eden Parmak Kız bu öneriyi kabul etmiş.

Bay köstebeğin niyeti ise Parmak Kız ile evlenmekmiş. Köstebekle birlikte yuvasına giden Parmak Kız köstebeğin toprak kazmak için uzaklaşmasını fırsat bilip, köstebeğin evini gezmeye başlamış.

Bir köşecikte yatan kuşun sesini işitip, kuşun olduğu yere doğru ilerlemiş.

Yerde yarı baygın yatan kuşu görmüş. Kuşun son derece yorgun ve halsiz olduğu dikkatini çekmiş. Kuşa yanında bulunan ekmeği yedirmiş ve bir bardak su vermiş. Karnı doyan kuş kendine gelmiş. Parmak Kıza,

- Sağol kendime geldim. Az daha susuzluktan ölüyordum. İyiliğinin karşılığında ben de sana yardım etmek istiyorum. Yapmamı istediğin bir şey var mı? Diye sormuş.

Parmak Kız da:

- Beni buralardan uzaklara götürürsen bana yardım etmiş olursun, demiş.

Kuş, Parmak Kız'ın bu isteğini kabul etmiş. Parmak Kız'ı sırtına aldığı gibi birbirinden güzel çiçeklerin açtığı, çiçek ülkesine götürmüştü. Parmak Kız'ı sırtından indirip "Ben yuvama dönmeliyim, sen de etrafı gez. Ne kadar güzel bir yer olduğunun farkına var, demiş.

Parmak Kız çiçeklerin arasında gezerken çiçeklerden biri yapraklarını açmış ve yaprakların arasından sevimli mi sevimli aynı Parmak Kız'ın boyunda bir prens belirmiş.

Prens, Parmak Kız'a gülümseyerek "Hoşgeldin!, demiş.

Parmak Kız, prensin selamını aldıktan sonra,

- Teşekkür ederim, ne kadar güzel bir ülkeniz var. Burada mutlu olacağıma inanıyorum, demiş.

Prens, Parmak Kız'a:

- Gerçekten burası çok güzel bir ülkedir. Ama ben burada uzun zamandır yalnızım. İstersen benimle birlikte burada yaşayabilirsin. Ömür boyu mutlu oluruz, demiş. Parmak Kız, prensin teklifini kabul etmiş.

Bu sırada Parmak Kız'ın annesi ile babası onun birden bire kaybolmasına o kadar üzülmüşler ki, her gün ağlamaktaymışlar. Parmak Kız da onların üzüntülü olduklarını düşünüp, ilk fırsatta yanlarına gitmiş. Annesi ve babası onu karşılarında görünce çok sevinmişler.

Parmak Kız ailesine başından geçen bütün olayları anlatmış.

Çiçek ülkesindeki prensle evlendiğini ve çok mutlu olduğunu söylemiş. Annesi ve babası, kızlarının yaşadığına ve mutlu olduğuna çok sevinmişler. Çiçek ülkesine doğru yola çıkan kızlannın arkasından el sallamışlar.

Parmak Kız ve prens bir ömür boyu mutlu yaşamışlar.

